

Krisztust vedd magadhoz az elárulás éjszakáján!

Nagycsütörtök 2021.

Ige: „Amikor pedig beesteledett, letelepedett a tizenkettővel. Evés közben így szólt: Bizony mondom nektek, egyikőtök elárul engem. Fölöttébb megszorodtak, és elkezdtek egyenként kérdezgetni: Csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik! Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt, és azt kérdezte: Csak nem én vagyok az, Mester? Mire ő így válaszolt: Te mondtad. Amikor pedig ettek, Jézus vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Majd vette a poharat, hálát adott, átadta nekik, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének terméséből mindama napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában. Dicséretet énekeltek, majd kimentek az Olajfák hegyére.” Máté 26: 20-30.

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött. Amikor ezeket mondta Jézus, lelkében megrendült, és e szavakkal tett bizonyosságot: Bizony, bizony mondom nektek, hogy közületek egy elárul engem. A tanítványok ekkor zavartan néztek egymásra: Vajon kiről szól? Egyik tanítványa pedig, akit Jézus szeretett, Jézus keblén nyugodott. Intett azért neki Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről beszél. Ő pedig Jézus keblére hajolva megkérdezte: Uram, ki az? Jézus így válaszolt: Az, akinek a bemártott falatot adom. És bemártva a falatot Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának adta, és a falat után bement abba a Sátán. Akkor azt mondta neki Jézus: Amit teszel, hamar tedd meg. Senki sem értette az ott ülők közül, hogy miért mondta ezt neki.” János 13: 20-28.

Szeretett testvéreim! Nem árulok el titkot azzal, hogy istentiszteleti gyakorlatunkban minden egyes úrvacsorai közösségünk alkalmával nagycsütörtök estéjének eseményeit felelevenítve vesszük magunkhoz Krisztus Urunk megtörtetett testének szent jegyeit. Ma viszont nagycsütörtök ünnepe van, ezért ezen a bűnbánati istentiszteleten azzal a részletességgel szólok Urunkkal közös húsvéti, azaz pászkavacsoránkról, ahogyan arról az úrvacsorai közösség idején nincs alkalmam.

Péter apostol, ki tizenegy tanítványtársával és Jézussal együtt ünnepelte meg Mesterük utolsó pászkavacsoráját és fogyasztották (konzumálták) el a húsvéti bárányt, második levelében a végrendelet súlyosságával a következőket kötötte a lelkünkre:

„Annak okáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok [ezeket], és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. Mégis méltónak vélem, hogy amíg ebben a sátorban vagyok, emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; Mint aki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, amiképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nekem. De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.” 2Pét 1:12-16.

Mit akar ezzel a szívünkre kötni Péter apostol? Csak azt, hogy velük együtt magunk is eljussunk Annak megismerésére, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával hívott el (2Péter 1: 3),

hogy minekünk gazdagon adhassa meg Isten a bemenetelt a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába (2Pét 1:11), az ő eljövetele napján.

Miért nem a „lábmosás estéje”¹, hanem „az elárultatás éjszakája”?

Pál apostol szerint az úri szent vacsora és az elárultatás éjszakája szervesen összetartoznak. Pálról tudván tudjuk, hogy nem volt jelen a tizenkettővel, amikor Jézus a megtört kenyérben első ízben közölte önmagát a tanítványaiival, mégis ő az, aki a legtökéletesebben, - sőt úgy szól, mint aki az elárulás éjszakáján személyesen az Úrtól vette és adta elénk az értünk megtörtetett Krisztust.

Úgy az evangélisták, ahogy az apostolok is azzal, ahogyan átadják nekünk Krisztust, érvényt szereznek mindannak, amit Máté ezekkel a szavakkal jegyzett le:

„Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének terméséből mindama napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában” (Máté 26: 29).

Azóta a búzának sok aratása és a szőlőnek sok szüretelése történt, de nekünk itt és most, az utolsó időnek ebben a sajátos végezetében², szükségszerű, hogy az értünk megtörtetett Krisztust pontosan ugyanabból az átszegzett kézből vegyük magunkhoz, amivel az elsőtől az utolsóig minden egyes üdvözült magához vette, és pedig az elárultatás éjszakájában!

Pár nap múlva 2021. húsvétján abban a megtört kenyérben és borral teli pohárban nemcsak az önmagát velünk közlő Jézust vesszük magunkhoz, hanem az Isten országában velünk együtt ünneplő élő Krisztust is. Benne nemcsak a mennyországot érezzük meg, hanem az elárultatás éjszakáját is! Nem kevesebb tehát a tét, mint megéreznünk, sőt megízlelnünk az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit (Zsid 6:5) és pedig a jelenvaló gonosz világban, sőt a romlandóságnak eme széthulló testében!

Amikor e sorokat leírom a SARS-CoV-2- vírus miatt sem ízeket, sem pedig szagokat nem érzek. Emlékezetemből kell felidézniem a kemencében frissen sült kenyér illatát és ízét, hasonlóképpen az új bor mámorító illó aromáit és zamatát, ami úgy köt engem a mennyek országához, hogy közben eme földi élet valóságai lüktetnek a testemben, lelkemben. Megismerésemnek az ízlelés és szaglás dimenziói most elvették tőlem, de nem a megszegényítésem céljából, ellenkezőleg, hogy feltáruhassanak az Új Ég és Új Föld krisztusi örök országnak ízei. Ez az a teljesen új, amit a test és vér legkifinomultabb érzékelései sem képes felfogni sem megismerni, mert „érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” 1Kor 2:14.

Dilemma! Miképpen vegyem magamhoz az érzékeléseimmel érzékelhetetlen Krisztust ki a szőlőtőkének amaz új mennyei bora (Mt 26: 29), mely minden bornál jobb bor (Ján 2:10)? Íme a válasz!

Ugyanazt az úrvacsora szereztetési és utolsó pászkavacsora történetet olvastam fel két szemtanú Máté és János evangélista szemszögéből. Nekünk itt és most legkevesebb két hű és igaz szemtanú helyére ülve kell Krisztust befogadnunk, azaz, szükségszerű, hogy az Ige átváltoztató

¹ A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övét e világon, mindvégig szerette őket. És vacsora közben, amikor az ördög belesugalta már iskariótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy, Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát. Azután vizet tölte a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörlni a kendővel, amellyel körül vala kötve. Ján 13:1-5.

² „A végidő a Bibliában a teljes idő és minden nap Krisztus halála és a (beteljesedve végpontjába érő) világítélet között.” Ditrich Bonhoeffer in Jöjj velem Harmat-Luther Kiadó Budapest 2020. old 102. (Április 1)

hatalmában harmadik élő szemtanúvá váljunk, mint akiknek Pál apostolhoz hasonlóan személyesen Krisztus nyújtja át a saját megtörtetett testét.

Az utolsó pászkavacsora alkalmával Urunknak két tanítványokat meghökkentő cselekedete is volt, a lábmosás és Jézus megtört kenyérral, és a pohárral való azonosulása. Míg a lábmosás, mint liturgikus gyakorlat nem lett a gyülekezeti istentisztelet része, addig a kenyér megtörése igen. A lábmosás az egymással való keresztyén cselekvésünk gyakorlata, a megtört kenyér és a pohárral való közösségünk viszont a Krisztus élő személyével való szent és titokzatos közösségünk. E megtört kenyér elfogadásának pillanatában ugyanis egzisztenciálisan szükségyszerű a *mikor történik mindez?* kérdés saját személyünkre szóló megválaszolása! Pál a tömörség kedvéért ezt a kegyelmi időt úgy határozza meg, hogy azon „*az éjszakán, amelyen az Úr Jézus elárultatott*” (1Kor 11: 23), és nem úgy, hogy „akkor, amikor megmosta a tanítványai lábát”!

Virágvasárnap már részletesen szoltam arról, hogy milyen volt az árulás éjszakája, amit Jézus a „*ti órátoknak és a sötétség hatalmának*” nevezett (Luk 22:53). Akkor és ott azon az éjszakán mindenki, így az Úr tanítványai maguk is két egymásnak feszülő hír gyújtópontjában égtek. Ez a metszéspont, vagy gyújtópont a kegyelmi idő! Ebben az időben egyfelől mindenki tudta, hogy Jézus pár nappal előtte feltámasztotta a négy napja halott Lázárt. Ezt az igazságot erősítette meg a főpapok és farizeusok azon reakciója, hogy Jézust a rendkívüli csodajelei miatt meg kell ölniük. Jézusra ugyanis vérdíjat tűztek ki, elfogatási parancsot adtak ki és nyilvános körözést rendeltek el ellene. Azon az éjszakán tehát a Jézust gyűlölő hatalom sötét árnyéka kívül és belül is teljesen beborította Júdást, hogy a tizenkettő közül ő jelentkezzen a Jézus vérdíjára. Ez az oka Jézus terror alatti reszketésének és vércseppeket verejtékező félelmének [[περίλυπος](#), [ov](#) (perilüposz on) és [ταράσσω](#) (tarasszó)]! (Máté 26:38; Ján 12:27)

Krisztus értünk megtört testét nekünk magunknak is az elárulás és a terrornak eme éjszakájában kell magunkhoz vennünk, amikor abban a halál angyalának fenntartott órában és sötétségben az öldöklő jár az utcán és csak akkor enged ki a karmai vagy a fogai közül, csak akkor válhatunk számára láthatatlanná, csak akkor kerül el, lép át (2Mózes 12: 13) rajtunk, halad el mellettünk [[πρὸς](#) (pásah) I. alapjelentés Kal 1) elmegy mellette, elhalad mellette, továbbmegy, átsuhan, átsiklik vmi felett], ha hittet vesszük magunkra a húsvéti bárány vérét, ha hittet vesszük magunkhoz az ő megtört testét, ha azonosítjuk magunkat az Isten Fia Jézussal, a megfeszített Krisztussal!

Tudatosuljon hát bennünk, hogy nem békeidő idilli romantikus vacsorája volt az utolsó, ott abban a felházban (Márk 14:15; Luk 22:12), hanem holocaustot zászlajára kitűző bectelen háború ideje, amikor a kezdettől fogva emberölő, az ördög, mint veszett oroszán ordít és szerte jár, keresvén, kit nyeljen el. 1Pét 5:8. Ebben a sötétségben nyúl értünk Urunk megtartó és üdvözítő jobbja a megtört kenyérben és az új szövetség poharában!

Júdás tehát - ahogyan maga Jézus is - teljesen tisztában volt ennek az éjszakai fenyegető ordításnak a céljával és hatalmával, tudta, hogy mire számíthat részéről. Így amit tesz, az úgy is felfogható, hogy ennek az embernek egy jó terve volt arra, hogy megmentse magát és maximális haszonnal faroljon ki a Jézushoz köthető tanítványosdiból, abból a halálból, amit az éjszaka erői és urai Jézusnak és mindenkori követőinek szántak. Mindaz tehát, amit látunk, hogy ez a Júdás tesz, vagy nem tesz, nem egyéb, mint önmaga megmentése kontra a Fiú Isten Jézus szabadítása (Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. Ján 8:36)! Júdás nem akar Jézussal együtt átmenni a halálon, a saját tervével akarja becsapni azt! Ennek a tervnek azonban semmi köze nincs Mózeshez, a zsidósághoz, a törvényben előírt pászka megtartásához és főképpen annak beteljesítőjéhez, Jézus Krisztushoz!

Bár nagy a hasonlóság a Máté és a János tanúságtételei között, mégsem azonosak, mert mást tart fontosnak megmutatni Máté és teljesen mást János. Máténál Júdás viselkedésével kapcsolatosan ezt olvassuk:

Evés közben így szólt Jézus: Bizony mondom nektek, egyikőtök elárul engem. Fölöttébb megszomorodtak, és elkezdtek egyenként kérdezgetni: Csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik! Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt, és azt kérdezte: Csak nem én vagyok az, Mester? Mire ő így válaszolt: Te mondtad.” Mt 26: 21-25.

Tudjuk, hogy Jézus összefüggéséből kiesett homályos beszédmódja, teljesen összezavarta a mesterükért rajongó tanítványokat. Zavartan néztek egymásra és ezt kérdezgették: Vajon kiről szól? Akkor Simon Péter odaintett az egyik tanítványnak, akit Jézus szeretett és éppen a Jézus kebelén nyugodott, hogy tudakozza meg, ki az, akiről az Úr beszél? Így, ezzel a kiegészítéssel tudunk belehelyezkedni János apostol akkori tanítványi szemtanúhelyzetébe, mert ő volt az, aki Jézus keblén pihentette a fejét azon a meghitt vacsorán.

János tehát azt írta le, amit akkor Jézus a fülébe súgott, és amit azután hall és lát. Jézus akkor ezt mondta Jánosnak:

- „Az (árul el engem), akinek a bemártott falatot adom.

Jézus bemártva tehát a falatot Iskáriótes [ὁ Ἰσκαριώτης, -ου és ὁ Ἰσκαριώτ (ho Iszkariótész ú ho Iszkariót) 1) Iszkariótész (Is-Kerijjót), héber-arámi eredetű tulajdonnév, jelentése: kerijjótí férfi.] Júdásnak, a Simon fiának adta, és a falat után bement abba a Sátán. Akkor ezt is mondta neki Jézus:

- Amit teszel, hamar tedd meg!”

Ugyanannak a vacsorának két különböző jelenetéről, azaz tálban való mártogatásáról van tehát itt szó! A Máté által jegyzett tálba-mártás és a János általi között eltelt egy kevés idő. Idői sorrendben előbb valóban Jézus nyújtja ki a kezét a tálban lévő fűszerezett zamatos lébe, amikor ugyanabban a pillanatban Júdás is, tehát ő mesterével egyszerre nyúlt a tálba! Erről számol be Máté és azt mutatja meg, hogy noha összeütközött a tálban a Jézus kezével a Júdás keze, az áruló tanítvány sutba dobva az ilyenkor érvényesítendő illemszabályt, nem húzta vissza a kezét Jézus elől. Előtte egy pár perccel Jézus még ezt mondta nekik:

- „Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony mondom nektek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki őt küldte. Most, hogy tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek!”

János 13: 15-17.

Júdás nagyon sajátosan értelmezte mesterének eme számára utolsó szavait, mert láthatóan csak annyit hallott, hogy „(...) ti is úgy tegyetek, ahogy (...) uratok (...) küldött!” Sőt ezt kétszer vélte hallani, másodszer akkor, amikor belement már az ördög. „Amit teszel, hamar tedd meg!” - hallotta másodszer Jézus ajkáról, - és a tetteiből tudjuk, hogy mit hallott meg akkor és ott a Jisz-kerijjótí, vagyis a kerijjótí³ férfi.

³ A 2Királyok 11: 4 és 19 verse szerint a „Káriánusok” [קָרִי (kári) 1) káriánus: külföldi zsoldoskatonák, Dávid király testőrei, emellett ítéletvégrehajtók] A kariak, vagy kariaiak Kis-Ázsia délnyugati részén élő indó-európai nyelvet beszélő nép. Kr. e. IX sz. egyes csoportjaik zsoldosként szolgáltak az izraelita királyok hadseregében. Vö.: SCOLAR – kézikönyv a Bibliához, Scolar Kiadó 2018. oldal 797.

Kárea [קָרֵה (qárah)] Káréah (Kareáh, Káre) = ‘a Kopasz’ 1) két katonai parancsnoknak, Jóhanánnak és Jonatánnak apja Jeremiás idejében] alapszava a héber קָרָה (qárah) I. alapjelentés Kal 1) megkopaszít, lekopaszít, haját lenyírja Nifal 1) megkopaszítja magát.

Bontsuk mozzanataira Máté és János nagycsütörtöki tanúvallomását! Máté arra teszi a hangsúlyt, hogy az árul el engem, aki velem együtt mártja a falatját a tálba. Ezt azonban nem általánosságban kell értenünk, hiszen mind a tizenketten egyetlen tálból mártogattak, együtt Jézussal. Nem erről volt hát szó, hanem arról, hogy közülük egy valaki, egy konkrét személy Jézussal egyszerre nyúl a tálba. Olyan valaki árul tehát el, akinek van egy speciális, ő reá jellemző, őt magát eláruló saját mozdulata, test-beszéde, metakommunikációja, a többiekénél viszont ez nincsen. Ezt az árulkodó mozdulatot, testbeszédet súgta Jézus a János fülébe. Ez az árulót leleplező testbeszéd pedig az volt, hogy az áruló a Mesterével, Jézussal fog egyszerre a tálba nyúlni.

A gyermekektől kérdeztem meg, szerintetek, mi ebben a különös? A példa pedig így szólt! Vendégségben vagytok. A háziasszony kihoz egy tál süteményt. Kinézel rajta egyet és már nyúlsz is feléje, miközben összegyűl a nyál a szádban. Ugyanabban a pillanatban azonban, mondjuk a papád, a legidősebb nagybátyád, valaki, aki nagyobb, mint te, ugyanazért a süteményért nyúl. Mit fogsz tenni? A válasz az volt, hogy természetes az, hogy visszahúszom a kezem és azt mondom tessék, parancsoljon! Előbb te (...)!

Jézus idejében, de keleten még ma is ez az egyik legszigorúbban betartott viselkedési szabály. Nem véletlen, hogy még prófécia is szól róla, amit János evangélista idéz is:

Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte⁴ fel ellenem. Ján 13:18.

Sirák könyvében pedig ezt olvassuk:

*„Ne nyúlj oda, ahova vendéglátód néz, nehogy összeütközz vele, amikor tálba nyúlsz.”
Sirák 31: 14.*

A tálban ott van a zamatos finom lé. Akármennyire kívánod, egyszerre nem nyúlsz senkivel bele abba a kívánságaidat koncentráló tálba! Nagycsütörtökön, az utolsó vacsora estéjén Júdás figyelmen kívül hagyta, hogy Mestere, Jézus hova néz, nem bírt az arcára nézni, mégkevésbé a szemébe. Jézus akkor és ott Mózesen keresztül, a megöletett bárányon keresztül a mennyei Atya akaratára, a keresztfára, a feltámadásra, váltságunkra és reánk, szeretett megváltottjaira nézett. Júdás azonban az éjszakában ordító oroszlánra és a harminc ezüstre nézett. Ahhoz a veszett fenevadhoz képest Kajafással (Ján 11:49) és bűnbandájával (Ján 18:13-28 és ApCsel 4: 5-6) együtt Jézust egy megvetni való mészárszékre vitt báránynak látta, amivé hasonlónak ő nem akart lenni. Júdás nem akar Isten lábakat megmosó és embert szerető rabszolgájává lenni!

Akire haragszunk, még ránézni sem akarunk. Akit megvetünk és szégyellünk, elfordulunk tőle. Így nem véletlen, hogy összeütközött Júdás keze a tálban a Jézuséval, az oroszlán ragadozó karma a ragadománnyal. A keleti ember jól begyakorolt társasági evésszokásnak megfelelően Júdásnak azonnal vissza kellett volna vonnia a kezét, de nem tette. Valószínű, hogy észre sem vette ezt a tiszteletlenségét. Nem volt a tudatában, hogy a keze a Jézus kezével együtt van a tálban, s ha mégis, akkor ő ezt teljesen figyelmen kívül hagyta, mert szívében már megvetette Jézust, gyűlöletet és utálatot táplált magában iránta, az éjszakai oroszlán erejét tudta maga mögött a bárány kiszolgáltatottságával szemben.

Máté tehát éppen ezt nem hagyta szó nélkül, azt akarta, hogy lássuk meg Júdás testbeszédében a Jézust megvető, őt harminc ezüstre lecserélő mozdulatát, ami azt üzenté, hogy mostantól te többé nem számítasz nekem, kikapcsolalak az életemből, már semmit nem jelentesz a számomra, vedd félre előbb te a kezedet! Éljen a pénz szerelme, ami minden gonosznak

Józs 15:25 és Ámos 2: 2: קריית (qərijjî) Keriót (Kerioth) 1) város Júda déli részén 2) város Moáb területén. איש ('iš) קרה (qərəah), vagy קרה (qərəah) kopasz férfit jelent.

⁴ Még az én jóakaróm is, akiben bíztam, aki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem. Zsolt 41:10.

gyökere!⁵ Éljen a gonoszság gyökere és a minden áron, még az ártatlan vér árán való szerzemény, profit, emberi (Máté 16:23b; Márk 8:33b) nyereség!

A példabeszédek 1: 10-19 verseiben ez az ősi prófécia áll:

„Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani, ne engedj nekik! Ha tehát ezt mondják: „Gyere velünk, álljunk lesben a vérontásra, settenkedjünk az ártatlan után ok nélkül! Nyeljük el őket élve, mint a sír és egészen úgy, mint akik a mélységbe szálltak; és szerezzünk mindenféle drága kincset, töltsük meg házainkat zsákmánnyal! Köztünk vegyél részt a sorsvetésben⁶ [a holocaust *közös erszényes*⁷ [פִּיסִים] (kís)] és *kincstáros* [מְנַזְזִים] (gonázím)] purimjában, ahol a פּוּר (púr) jelentése: sors], és legyen közös erszényünk mindnyájunknak!” Fiam, ne járj ezekkel egy úton, tartsd vissza a lábad ösvényüktől, mert lábuk a gonosz felé fut, és vérontásra siet. Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas szeme láttára: a maguk vére árán ólálkodnak, saját lelkük kárára állnak lesben. Ilyen az útja minden kapzsi embernek: a saját életét veszíti el (a gazdáéval együtt).”

Mindebből, a gonoszságba belegyökerező Júdásból, aki Jézus elvesztői közt vett részt a legbecstelenebb sorsvetésben, belemarkolt az ártatlan vér árán megtelt közös erszénybe, mikből János kivételével a többiek semmit nem vettek észre. Rajta és Jézuson kívül pedig csak Júdás tudta, hogy éppen mi történik, miként fog halált gyümölcsozni ez a gyökér. Mikor tehát Jézus kimondta, hogy az árulja el, konkrétan, az veszi fel a fejére kitűzött vérdíjat (Máté 27:6), aki már leleplezte magát, akkor Júdás találva érezhette magát, de a sötétség oltalmában tudva magát, megkeményítette a szívét és ezzel már nem törődött.

Jézus viszont nem elégedett meg ennyivel, hanem élve a házigazda jogával a végső szembesítésig vitte a Júdás és közte levő *összeütközést* (*Sirák 31: 14*), a fenevad és a Bárány végső benne dúló armageddonját.⁸

Vajon mi sohasem lepleztük le Júdáshoz hasonlóan magunkat? Vajon, nem ugyanaz a problémánk, hogy sokszor már nekünk sem számít Jézus, hanem csak az utolsó napok mihaszna kincse?⁹ Kikapcsoltuk Jézust az életünkben.

- „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok (Ján 14:15)!” – mondta Jézus a tanítványainak.

Mi módon mondjuk hát, hogy szeretjük Jézust, ha a parancsolatait megvetjük? Észre sem vesszük, amikor mi mondjuk Jézusnak, hogy „vidd innen a kezed!” „Ebbe te most ne szólj

⁵ Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegezték sok fájdalommal. 1Tim 6:10.

⁶ Eszt 9:24-26.

⁷ És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek, és én tízezer talentum ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király *kincstárába* vigyék. Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. Eszt 3:8-10.

⁸ Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek. Jel 16:16. Ἄρμαγε (Harmage) 1) Harmageddon (Károlinál: Armageddon), héber eredetű földrajzi név, jelentése: Megiddó hegye, Megiddó vidéke. A Megiddó szó jelentése bizonytalan, talán: tömegek helye. 2) Megiddó az Egyiptomot és Mezopotámiát összekötő fontos útvonal (Via Maris) mentén épült, amely nagyobb hadseregek felvonulását is lehetővé tette. A város melletti síkság nagy ószövetségi csaták színhelye volt az ószövetségi időkben. Itt aratott győzelmet Debóra és Bárák (Bír 4-7), és itt esett el Jósias (2Kir 23:29-30) király is. Az első világháborúban itt ütközött meg Allenby tábornok az ottomán seregekkel.

Ide fognak felvonulni a föld királyai hadseregeik élén Jézus Krisztus ellen a jelen világkorszakot lezáró események idején is. (Jel 16:16, 19:19-21).

⁹ Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyosság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Jak 5:3.

bele!” „Ne mondd meg nekem, hogyan viselkedjem!” „Ne turkálj az időmben, az életemben a pénztárcámban!” Nem megyek veled (...)!

Mit tett Jézus? Talán visszaüzent Júdásnak, hogy te sem számítasz nekem? Igen, ez volna a természetes reakció, de a mi Urunk természetfölöttien természetes. Ő az evangélium, sőt Isten irántunk való szeretete és ez azt jelenti, hogy Jézus által mindig valahogy másként történik mindaz, ami elvárható.

Jézus tehát a vacsora egy adott pontján vette a kenyeret megtörte és belemártotta abba tálba, átítatva azt a falatot a tejjel és mézzel folyó föld minden ízével, zamatával és gazdagságával és átnyújtotta azt Júdásnak. Ezzel azt üzenté, személyesen neki, hogy te drága vagy számomra, te számítasz nekem, érted is meg fogok halni a keresztfán. Fogadd el ezt a falat kenyeret, ami át van itatva az Isten irántad való jóságával és szeretetével!

A történet szerint Júdás talán a kényszerpályájából következően is elfogadta azt a falatot, de üzenetet is kapott melléje: „Tedd hamar, amit teszel!” Miért?

Egyfelől azért, hogy Júdás döntse el, hogy abban az átnyújtott falatban mi számára a fontos az Isten Krisztusban megjelent szeretete, vagy ettől a szeretettől elválasztott holtan koppanó parancs? Másfelől azért, hogy még a sötétség hatalma órájában (Luk 22:53) teljesüljön az Írás! Kemény és igazságos az Úr szeretete! Olthatatlan tűz az ő lángoló szerelme! Így vagy úgy, de örökre foglyul ejt! Azon az éjszakán Jézus többször is hangsúlyozta az írások beteljesülésének szükségességét (Máté 26:53-54)! Az Úr parancsa tehát annak a végrehajtónak szólt, akinek kevés ideje van arra, hogy az Írást beteljesítse. Teljesítsd be hamar az Írást! – szólt a parancs. Mózesnél az Írás beteljesítésének a parancsát így halljuk:

„Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága (...)!” 5Móz 30:19-20.

Az Írásnak ezt a beteljesítését Pál apostol az úrvacsora szereztetésében így adta elénk:

„Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.” 1Kor 11:28-29.

Miközben nem kerülhetjük hát ki önmagunk megpróbálását, soha ne válasszuk el egymástól ezt a két együvé tartozó Igét!

Azon a vacsorán, amikor Jézus azt mondta, hogy közületek egy elárul engem, Júdás kivételével mindenki önvizsgálatot tartott és ezt kérdezte Jézustól:

- Én vagyok-e az Uram?

Amikor Júdás észbe kapott és utánozva többieket ő is megkérdezte, hogy én vagyok-e az? Jézus azt válaszolta neki:

- „Te magad mondod.”

Pál ezt is beemelte az úri szent vacsora gyakorlatába, amikor így szól:

- *„Mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.” 1Kor 11:31-32.*

Júdás kivételével a tizenegy megtalálta magában a bűnt és a hajlandóságot, ezért Jézus Krisztus velük közölt szeretetébe belerendültek, a kegyelem alkalmas idején pedig kegyelmet, bűnbocsánatot és örök életet vettek magukhoz, Júdás viszont ugyanabban a szeretetben csak még jobban megkeményedett, s a kimondott szó benne csupán a színlelés álarcának bizonyult, töredelem és megbánás nélkül.

Aki tehát eddig azt gondolta, hogy Jézusban, a megfeszített Krisztusban csak és kizárólag az Isten lepárolt szín tiszta szeretete jött egészen hozzánk, nagyot tévedett, mert benne az Isten igazságossága, olthatatlan szent haragja és ítélete sejtközeli közelségnél is közelebb jött hozzánk. Nem szerethet az Isten, ha ugyanakkor igazságos haragjával meg nem ítél. Mi pedig csak akkor tudjuk elfogadni az Ő irántunk való szerelmét, ha az elhat jelenvaló és eljövendő emberi létünknek fundamentumáig, a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig (Zsid 4: 12), ahol megítélve gondolatainkat és a szívünknek indulatait az újjáteremtésünk forráspontjáig megrendít az Isten szentségéből való szent félelem, az Ő szent haragja és igazságos ítélete, amint meg van írva:

„És feltámad nektek, akik féltitek [אָר (járé')] 1) félő (vkit, vkitől), tisztelő (vkit)] az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok. És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, amelyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura!”
Mal 4:2-3.

Szeretjük, vagy megvetjük Jézust? Tiszteljük, féljük [אָר (járé')] ezért visszahúzzuk a kezünket és azt mondjuk, hogy *legyen meg a te akaratod miként a mennyben úgy a földön is*, vagy megvetjük és saját elképzeléseinket érvényesítjük? Júdás egyértelmű, hogy Jézus megvetésében ítéletet evett és ivott önmagának, s mivel megvetette az Úr megelevenítő és oltalmazó kegyelmét, a halál védtelenül nyelte el őt.

Isten Igéje igazság és ennek világosságában el tudjuk képzelni, hogy mennyire égette Júdásnak a torkát az a bemártott falat, majd pedig a kezét az a 30 ezüst, amit szétszórt a templomban? (Máté 27:4-5) Milyen gondolatokat, indulatokat és érzéseket korbácsolt fel benne Jézus Krisztus igazsága és szeretete? Olyan erőket, amelyek Júdást teljesen széthasították (Vö.: Máté 27:3-10 és ApCsel 1: 18), s ami rejtve belül volt benne, kifordult¹⁰ és napvilágra jött belőle, de nem a kegyelem, hanem az átok állapotában! Mindenki ezt cselekszi Isten Krisztusban megjelent igazsága, szeretete és szentsége. Átvilágít, leleplez, felszínre hozza a sötét mélyből a bűnt, leleplezi a gonoszság gyökerét, hogy a kegyelem állapotában teljesen megszabadítson, amint megvan írva:

„Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz. Az Úr szegénnyé tesz és gazdagít, megaláz s fel is magasztat; Felemeli a porból a szegényt, és a sárból kihozza a szűkölködőt, hogy ültesse hatalmasok mellé, és a dicsőségnek székét adja nekik; Mert az Úr a földnek oszlopai, és azokra helyezé a föld kerekességét.” 1Sám 2:6-8.

Cselekedje velünk a mi Urunknak Jézus Krisztusnak kegyelme, hogy Krisztus megtöretett testét tiszteljük és megbecsüljük, hogy általa kegyelmet kegyelemre vegyünk magunkhoz és eljussunk a mi Urunk teljes megismeréséig. Továbbá cselekedje azt is, hogy a velünk közölt új szövetség pohara megtisztítson minket minden bűnünkből és nyomorúságunkból és megszenteljen Mindenható Urunk számára mindörökre. Meneküljünk hát a mi húsvéti Bárányunk szent oltalmába! Ámen.

¹⁰ Ő ugyan mezőt szerzett hamisságának béréből, de fejjel lezuhanva közepén széthasadt, és minden belső része kifordult. ApCsel 1: 18.